VIVACE

Revue o klasické hudbě v nahrávkách vydavatelství Supraphon

PODZIM–ZIMA 2013

PODZIM V SUPRAPHONU PŘINÁŠÍ VZÁCNÉ ARCHIVNÍ NAHRÁVKY I ČERSTVÉ HUDEBNÍ PLODY

Matouš Vlčinský, šéfproducent vážné hudby v Supraphonu

Vážení čtenáři, posluchači a příznivci Supraphonu,

s podzimem se otevřela i nová sezóna a milovníci klasické hudby teď asi pečlivě studují programové brožury všech orchestrů a divadel a plánují, kterými z těch koncertů a událostí se v nejbližší době potěší. Přijměte od nás k této nabídce i několik tipů na nově vycházející supraphonské nahrávky, které vám mohou zpříjemnit podzimní a adventní čas. Některé vás třeba inspirují k návštěvě koncertů jejich protagonistů, jiné připomenou legendární umělce, se kterými se dnes lze setkat už jen díky historickým zvukovým záznamům.

V této souvislosti mi dovolte jednu osobní vzpomínku. 7. září se definitivně završil vezdejší život jedné z nejvýznamnějších osobností české hudby 20. století. Ilja Hurník – výrazný skladatel, vynikající klavírista, pedagog, dramatik, spisovatel… (snad by byl kratší výčet těch oborů, kterých se nedotkl) by se v listopadu dožil 91 let. Z několika málo osobních setkání s ním jsem si odnesl pocit nezměrné laskavosti a noblesy – a jiskrný pohled očí, které stále se zvědavostí dítěte zkoumají, v čem spočívají zákony tohoto světa. Věřím, že mnozí hudební učitelé i žáci, interpreti i čtenáři se budou ještě dlouho těšit šťavnatými plody jeho tvůrčího ducha a bavit se jeho laskavým humorem.

V červnu 1952 (to bylo Hurníkovi právě 30 let) zažila Praha jedno z osudových setkání. Fenomenální pětadvacetiletý violoncellista Mstislav Rostropovič dostal příležitost natočit Dvořákův violoncellový koncert s Českou filharmonií a Václavem Talichem (tomu sice komunistický režim zakázal v Praze koncertovat, ale na nahrávku si jej Supraphon prosadil). Jak violoncellista vyznává v pamětech, Talich jej naučil „všechno o Dvořákovi“ – a ve třech dnech vznikla legendární nahrávka. Supraphon ji dnes pro milovníky čistě analogového zvuku vydává na vinylové desce.

Podzim v Supraphonu vedle tohoto „dobře uleželého vína“ přináší i čerstvé plody. Snad nejočekávanější nahrávkou tohoto roku je dvojalbum mezinárodně oslavovaného souboru Pavel Haas Quartet. Jejich Schubert (ke Kvintetu C dur si přizvali violoncellistu Danjula Ishizaku) je jednoduše strhující a necelé dva týdny po vydání již na nahrávku vycházejí nadšené recenze (The Times, Sunday Times, Gramophone ad.)

Novinkou na české scéně je klavírní trio nesoucí jméno skladatele Antonína Dvořáka. Debutová nahrávka Dvořákova tria sestávajícího z vynikajících sólistů (Ivo Kahánek, Jan Fišer, Tomáš Jamník) přináší vedle Dvořákových *Dumek* i tři skladatelovy vlastní úpravy *Slovanských tanců* a Smetanovo *Trio g moll*. Po poslechu nahrávky osobně věřím, že o tomto triu bude ještě hodně slyšet.

Září však přineslo i novinku v diskografii umělce, který je se Supraphonem spojen už mnoho let; Pavel Šporcl natočil svou poctu největším legendám české houslové školy. Mezi skladateli tak najdeme jména Otakara Ševčíka, Jaroslava Kociana, Jana Kubelíka, Františka Ondříčka a dalších. Rozhodně stojí za to si tyto osobnosti a jejich plody skladatelské připomenout. V listopadu Pavel vyjede s tímto projektem na turné po českých a moravských městech.

Pro vaši inspiraci k dalšímu poslechu (nebo třeba i k Vánocům, jež se nezadržitelně blíží) jsme pro vás připravili výběr nejzajímavějších nahrávek vydaných v posledních měsících a letech. Najdete je v katalogu *To nejlepší z klasiky 2013*.

Přeji vám barevný podzim a pokojnou dobu adventní a vánoční. Doufám, že vám nahrávky z naší dílny tento čas zpříjemní a naplní.

Matouš Vlčinský

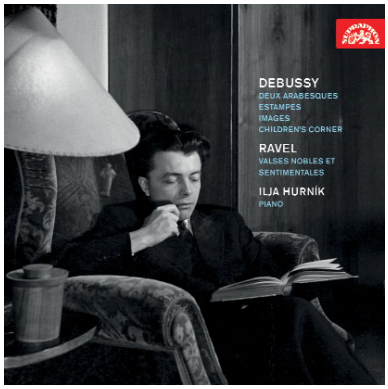

SU 4119-2

SU 4144-2

PAVEL HAAS QUARTET
KONTRASTY A EMOCE

Velkou vydavatelskou událostí letošního podzimu je nové album Pavel Haas Quartet, který nahrál dvě velká díla Franze Schuberta. Jde o smyčcový kvartet *Smrt a dívka* a *Smyčcový kvintet C dur*. Na realizaci druhého díla spojili naši muzikanti síly s německým violoncellistou s japonskými kořeny Danjulem Ishizakou.

O nahraných dílech si povídáme s violoncellistou Pavel Haas Quartet Peterem Jarůškem.

Kompozice *Smrt a dívka* bývá řazena k vrcholným dílům Franze Schuberta; řadíte ji tam i vy?

Samozřejmě, a nikoliv pouze v díle Franze Schuberta. Jde o jednu z nejzásadnějších skladeb nejen kvartetní tvorby, ale komorní hudby vůbec!

Čím je výjimečná?

Je to úžasně vyvážené dílo, jehož každá část má svůj specifický charakter. Není tam jediný takt navíc. Co se týká kontrastů a emocí, jde o velké drama, ve kterém se střídají velká napětí s božskými, nádhernými melodiemi. Pro mě jako muzikanta je v tomto díle obsažena celá škála výrazových prostředků. Osobně v něm cítím velkou živočišnost, jde o skutečnou hudbu.

Je interpretačně náročnější z technické nebo výrazové stránky?

Z obou. Co se kvartetní techniky týče, jde o velmi těžkou skladbu. Exponovaný a velmi náročný je především part prvních houslí, což je u Schubertových skladeb běžné. A co se výrazu týče, je velmi těžké

vyklenout hudební oblouk celé kompozice tak, aby nezapadl do nějakých klišé. Ta hudba je totiž velice čistá, sama o sobě krásná. A pokud do ní chcete vložit i něco ze sebe a dodat jí vyhraněný charakter, tak to opravdu není jednoduché. Ale tohle platí téměř o všech skladbách.

Teď jste ji tedy poprvé nahráli…

Ano. Jde o naše páté CD u Supraphonu, doposud jsme nahráli díla Antonína Dvořáka, Sergeje Prokofjeva, Leoše Janáčka a Pavla Haase. Teď jsme se vydali do starší doby, do raného romantismu, a vytáhli jsme si odsud dvě stěžejní díla Franze Schuberta.

Tou druhou je *Smyčcový kvintet C dur*. Je mezi zmíněnými kompozicemi velký kvalitativní či interpretační rozdíl?

Obě jsou to vrcholná díla. Nerad bych je ale porovnával, obě jsou to špičková, vrcholná díla stejné úrovně, i když jiných charakterů.

***Smyčcový kvintet C dur* jste nahráli s vynikajícím violoncellistou Danjulem Ishizakou; kde jste k sobě přišli?**

V roce 2007 jsme společně byli součástí projetu *BBC New Generation Artists*, který podporuje mladé umělce, ansámbly i sólisty. Tehdy nás pořadatelé dali dohromady, pravděpodobně úplně náhodou, jenom proto, že jsme byli v jednu chvíli na stejném místě. Tahle náhoda se ale přetavila do velice pěkného vztahu – jak hudebního, tak lidského. A naše přátelství s Danjulem je vlastně důvodem, proč jsme teď Schubertův Smyčcový kvintet nahráli.

SU 4110-2

A vaše úplně nejbližší plány?

Už v prosinci nás čeká turné po Anglii, dále budeme hrát v Paříži, v Curychu, Ženevě. V příští sezóně budeme rezidenčním souborem Českého spolku pro komorní hudbu, dva koncerty odehrajeme na Pražském jaru… plánů je víc než dost. A co se nahrávání týče – za rok bychom měli pro Supraphon točit další album, pravděpodobně první a druhý smyčcový kvartet Bedřicha Smetany.

PAVEL ŠPORCL
HOUSLOVÉ LEGENDY

Pavel Šporcl vydal speciální album, kterým vzdává poctu legendárním českým houslistům a koncem listopadu vyjede na koncertní turné, kde skladby představí posluchačům...

SU 4141-2

MOJE HOUSLOVÉ LEGENDY/ GENERALI TOUR 2013

22. 11. Olomouc
24. 11. Teplice
25. 11. Zlín
29. 11. Praha (Rudolfinum)
30. 11. České Budějovice
06. 12. Plzeň
08. 12. Hradec Králové
11. 12. Brno
18. 12. Ostrava

www.pavelsporcl.cz

VIDEO

Foto © PETR KUREČKA

Pavel Šporcl i letos potěší své posluchače v desítce měst naší republiky, do kterých zavítá v rámci tradičního podzimního turné. Po dvou letech toulek jinými hudebními žánry se na svých cestách po českých městech vrátí s hudbou blízkou jeho srdci. S novým koncertním programem *Mé houslové legendy* přiveze nejen právě vycházející album, ale i s ní spojený příběh o české houslové škole a jejím světovém věhlasu. Povypráví o odkazu, který si velcí čeští houslisté po desítky let předávají z generace na generaci. Jako žák profesora Václava Snítila a jako přímý pokračovatel této školy naváže na své předchůdce a zahraje jejich brilantní skladby i vlastní kompozice pro housle a klavír.

Koncertní turné Pavla Šporcla naváže na jeho zbrusu nové CD *My Violin Legends*, které vyšlo u Supraphonu. Na této jedinečné nahrávce houslista představuje kompozice velkých českých virtuosů a historii věhlasné české houslové školy: jejího zakladatele a autora světově uznávaných opusů Otakara Ševčíka (1852–1934), jeho žáků Jana Kubelíka (1880–1940; otce dirigenta Rafaela Kubelíka) a Jaroslava Kociana (1883–1950). A právě u Kociana studovali hru na housle mistři naší doby: pravnuk hudebního skladatele Antonína Dvořáka Josef Suk (1929–2011) a Šporclův učitel profesor Václav Snítil (narozen 1928).

„Tituly na toto album jsem dlouho a pečlivě vybíral. Skladatelský odkaz českých houslistů je velmi obsáhlý. Jedná se spíše o přídavkové kousky, prskavky, ale velmi krásné a rozmanité. Mnohé skladby byly desítky let zapomenuty. Procházel jsem knihovny a archivy, notové materiály z 30. let minulého století. Některé byly netknuté, jiné s patinou časů a poznámkami jejich autorů nebo majitelů. Program jsem konzultoval s Václavem Snítilem a také díky jemu jsem objevil nádherné kompozice. Představoval jsem si atmosféru minulých časů, kdy velcí čeští houslisté sbírali pocty v hudebních metropolích světa, často tam i pokládali pedagogické základy, na nichž dodnes staví jejich následovníci. Ve své době to byly skutečně všemi obdivované hvězdy," říká Pavel Šporcl.

Novým programem Pavel Šporcl skládá poctu svým předchůdcům nejen jako interpret, ale i jako skladatel. Na turné zazní jeho kompozice *Bohemian Nostalgia*, která je součástí právě vycházející nahrávky jako hold velkým českým houslistům minulých dvou staletí a poselství pro další generace.

DVOŘÁKOVO TRIO
KOMBINACE TRADIČNOSTI A MODERNOSTI

IVO KAHÁNEK

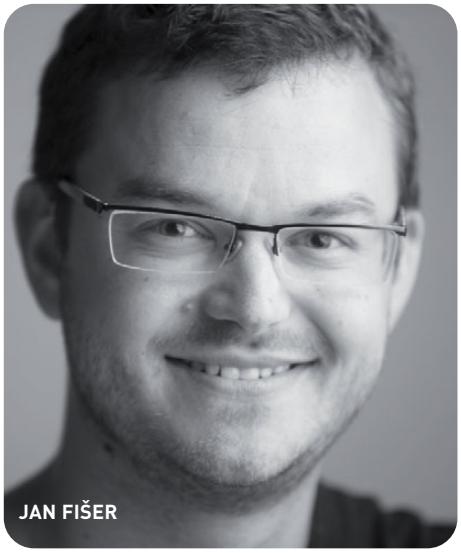
JAN FIŠER

TOMÁŠ JAMNÍK

Foto © MAREK NOVOTNÝ

Dvořákovo trio funguje už deset let, byť s tímto názvem ani ne půlrok. Jak sami jeho členové říkají, komorní soubory se mohou profilovat dvojím způsobem: buď má každý z členů své preferované sólistické nebo orchestrální povinnosti, a tak se občas sejdou a sem tam natočí desku, nebo spolu pracují cíleně a systematicky po mnoho let, staví na naprosté sehranosti, soubor je živým organismem. Dvořákovo trio je někde napůl cesty mezi těmito možnostmi. Houslista Jan Fišer je koncertním mistrem PKF – Prague Philharmonia, klavírista Ivo Kahánek i violoncellista Tomáš Jamník jsou žádanými sólisty; v triu spolu nicméně pracují systematicky a cílevědomě. V žádném případě nechtějí tvořit příležitostný soubor s jepičí délkou existence.

Se všemi třemi sympatickými muzikanty jsme se sešli nad prvním albem Dvořákova tria obsahujícím *Dumky* a tři *Slovanské tance* (v komorní úpravě) Antonína Dvořáka a *Klavírní trio g moll* Bedřicha Smetany.

Proč jste se rozhodli změnit název tria?

T. J.: Hrajeme spolu už deset let a změna názvu přišla úplně spontánně, přirozeně. Důvodů bylo několik. Po těch deseti letech jsme přemýšleli, co a jak dál. Jedna ze záležitostí k přemýšlení byla i změna názvu. Víte, ono to je jako s jakýmkoliv jiným přejmenováním, řídí se určitými pravidly. Komorní soubory mají v zásadě dvě možnosti: buď vyberou název zcela nový, originální, takový, který zaujme; nebo se vydají cestou tradiční. My jsme soubor, který se celou svou prací snaží spíš navazovat na ty tradice – byť nám mistr Suk, se kterým jsme byli až do jeho posledních dní v kontaktu, vždycky říkával: oprostěte se od tradic a hledejte nové cesty! My jsme od počátku mysleli na průřez tradičnosti a nového náhledu. Té skutečnosti, že tenhle název už nějaké soubory používaly, jsme si samozřejmě vědomí; proto jsme v první fázi oslovili instituce a lidi, kteří jsou s Antonínem Dvořákem nejvíc spjatí, tedy Společnost Antonína Dvořáka, pana Antonína Dvořáka třetího a další, a ptali jsme se: byli byste rádi, kdybychom se jmenovali Dvořákovo trio? Odezvy byly natolik dobré, že jsme do toho hned šli.

I s očekáváními, které to nese…

I. K.: Samozřejmě, to si uvědomujeme. Myslíme si, že tahle očekávání dokážeme splnit.

Dvořákovo trio je název dobře srozumitelný i v cizině.

I. K.: Mysleli jsme i na to. Naše trio se doposud jmenovalo Trio Concertino, čímž jsme chtěli přiznat naše vazby na soutěž Concertino Praga, kterou jsme všichni tři vyhráli. Navíc v tomhle názvu byl fórek: concertino, malá skupinka mladých hudebníků vyhraňující se vůči orchestru. Řekli jsme si ale, že už jsme velcí kluci, kteří mají něco za sebou. A taky jsme si uvědomili, a to souvisí s Vaší otázkou, že pokud chceme fungovat v zahraničí, musíme být i posly české hudby. A v souvislosti s názvem se Antonín Dvořák nabízel ze všech nejvíc. Kromě toho jsme se jeho hudbou vždycky velmi intenzivně zabývali. Navíc – Dvořák je zcela nadčasový a nás to bude nutit uvažovat koncepčně dlouho dopředu, nikoliv pouze v horizontu roku, dvou.

SU 4144-2

Proč jste na debutovou desku tria čekali deset let?

J. F.: To není snadná otázka. O desku jsme se snažili už delší čas, i vzhledem k propagaci našeho tria, ale okolnosti tomu chtěly až teď. Jsme moc rádi, že se to nakonec podařilo a navíc ve spolupráci se Supraphonem . Přišlo to také vhod vzhledem k našemu přejmenová-

ní, takže se to všechno krásně spojilo: jednak se navenek profilujeme s novým názvem, jednak můžeme nabídnout okamžitý výsledek naší práce nejen v koncertních sálech, ale i u lidí doma. Doufáme, že nám naše deska otevře nové obzory doma i ve světě.

Dramaturgie alba byla jasná hned?

T. J.: Chceme nabízet tradiční repertoár spolu s věcmi, které se nehrají a už vůbec nenahrávají často. Ty na albu reprezentují *Slovanské tance* v komorní úpravě. Vezměte si třeba tanec A dur, který Dvořák nedokončil. Vždycky se hrál ve verzi Jarmila Burghausera, kterého si velmi vážím, měl skvělý náhled na věc a na Dvořáka byl odborník, ale taky měl jisté kompoziční limity. Proto jsem požádal Jiřího Gemrota, aby ten tanec nejdřív „odkompletnil" a pak sám dopsal. A právě v této verzi *Slovanský tanec A dur* zní na našem albu.

Základními stavebními kameny vaší desky jsou Smetanovo *Klavírní trio g moll* a Dvořákovy *Dumky*. Tyto kompozice jsou celkově zhruba stejně dlouhé, ale jinak zcela rozdílné. Dá se říci, že hudba Smetanova tria je (vzhledem k obecně známým okolnostem) smutná, tragická, a *Dumky* Antonína Dvořáka naopak veselejší, lehčí? A přistupovali jste s tím i k interpretaci?

T. J.: Tato tria bývala častokrát interpretována podobně, v obdobném duchu, ale opravdu to jsou kompozice rozdílné. *Dumky* vzhledem ke svému názvu v mnohých muzikantech vyvolávaly potřebu zadumanosti a vážnosti, ale my je cítíme trochu jinak. Ostatně už Dvořák psal svého času v dopise správcovi sychrovského zámku, že se zrovna zabývá novým triem, které bude na lehčí i těžší notu, nebude přespříliš závažné a mělo by potěšit „vyšší i nižší".

J. F.: Takže *Dumky* mají všechny vrstvy muziky, takhle jsou koncipovány. A podobně i u Smetanova *Tria g moll*: samozřejmě tam je cítit tragédie smrti jeho dcerky, která se přetavila v obrovský tvůrčí impuls, ale současně je v té kompozici slyšet i prvek vyrovnání se s touhle smutnou událostí. První věta – to je tragédie, která Smetanu postihla; druhá věta obnáší vzpomínky na chvíle, které s dcerou trávil; a ve třetí je jakési vyrovnání se, smíření a určitě i něco vyššího duchovního.

I. K.: Smetanovo *Klavírní trio* je spjato se zemí, je v něm obsažen zápas člověka, střetnutí nezměnitelného osudu s lidským prožíváním, tedy objektu se subjektem. Je to hudba, která dopadá na tvrdou zem. Naproti tomu *Dumky* jsou hudbou vzdušnější, hudbou, kterou se necháváme unášet. Tohle všechno by mělo být cítit i z naší interpretace.

www.dvorakovotrio.cz

Foto © MAREK NOVOTNÝ

NA VINYLOVÉ LP DESCE VYCHÁZÍ UNIKÁTNÍ NAHRÁVKA **MSTISLAVA ROSTROPOVIČE** S ČESKOU FILHARMONIÍ ŘÍZENOU **VÁCLAVEM TALICHEM**

VIDEO

Tři legendární jména: Dvořák – Talich – Rostropovič. Není divu, že z jejich „setkání" se zrodila další z legend: Rostropovičova nahrávka Dvořákova violoncellového koncertu. Vznikla roku 1952, dva týdny poté, co 25letý violoncellista a miláček pražského publika provedl dílo s Českou filharmonií pod taktovkou Karla Ančerla na Pražském jaru. Pro Talicha stále ještě platil komunistický zákaz veřejného vystupování v Čechách, nahrávat však mohl.

Do Rostropovičovy interpretace se podle jeho vlastního svědectví Talichovo pojetí díla silně otisklo – a s ním i přímý Dvořákův odkaz. Výjimečnost nahrávky potvrzoval i sám sólista: „Po nějaké době od vydání desky mi zavolal můj přítel Svjatoslav Richter, že si právě poslechl tuto nahrávku s Václavem Talichem a podle jeho mínění je absolutně geniální! Byl nadšený. Tuto nahrávku Dvořákova violoncellového koncertu považuji za svou vůbec nejlepší. A i když jsem později tento koncert nahrál ještě sedmkrát, znamená pro mě nejvíc. Celý život jsem zůstal věrný tomu, co mě naučil Václav Talich." Supraphon se vrací k této patrně nejslavnější nahrávce nejhranějšího violoncellového koncertu a vydává ji zvlášť pro milovníky „vinylového zvuku": matrice byla pořízena přímo z masteru striktně analogovou cestou. Lahůdka pro skutečné labužníky!

SU 4120-2/1

VIDEO

ZUZANA LAPČÍKOVÁ CO PRÁVĚ DĚLÁM?

„Od konce září uvádí v Národním divadle moravskoslezském taneční drama *Balady*, ke kterému jsem zkomponovala hudbu. Jde o taneční divadlo na motivy lidových balad, ve kterém se propojuje moje vystoupení s tancem. Jde o krásnou spolupráci s ostravským baletním souborem a s režisérkou a choreografkou Hanou Litterovou. V prosinci se chystám na koncertní šňůru s repertoárem, který čerpám především ze svého alba moravských písní adventu a Vánoc *Marija panna přečistá*."

www.zuzanalapcikova.com

SU 4033-2

Foto © MARTIN KUBICA

ŠTEFAN MARGITA MELANCHOLIE

Album plné slavných melodií od šansonu po muzikál, to je nahrávka světově proslulého operního pěvce Štefana Margity. Dostala název *Melancholie* a jde, jak sám pěvec říká, o jeho první album se skladbami na pomezí žánrů. „Když jsem v prodejně Metropolitní opery v New Yorku viděl, že mí věhlasní kolegové takové desky vydávají, řekl jsem si, proč to taky nezkusit," říká k tomu. Vznikla tak nahrávka s výrazně terapeutickými účinky. Uklidní, potěší, nabije člověka novou energií.

Tohle všechno jste chtěl posluchačům nabídnout, je to tak?
Přesně tak. Deska by měla uvolnit myšlenky po denních starostech.

Kdo s tímhle nápadem přišel a jak se rodila dramaturgie alba?
Tuhle záležitost vymyslel Honza Adam, který pracuje pro Karla Gotta. Donesl mi stovku nahrávek, abych si vybral. Výběr to byl opravdu těžký. Ze stovky věcí jich nejdřív padesát vypustíte. A těžce pokračujete. Když vám pak zbude deset kousků, vrtá vám hlavou, jestli některé z těch vypuštěných nebyly lepší, než ty vybrané. Nakonec jsme s Danem Hádlem, který na album dělal aranže, vybrali definitivních jedenáct skladeb.

Jinými slovy: vybíral jste z evergreenů?
Byla to krásná práce, i když velká dřina – jak říkám, slyšel jsem asi sto písní.

Píseň *Ten zloděj čas* nazpívala na své poslední studiové album Hana Hegerová; mluvil jste s ní?
Mluvil. Když jsem jí volal s prosbou o svolení písničku nazpívat, nedalo mi to nezeptat se, jestli bychom ji spolu nenazpívali jako duet. Paní Hegerová ale ohlásila konec kariéry a tak tuhle nabídku s díky odmítla. Svolení však dala okamžitě.

Ovšem to, co se vám nepovedlo s paní Hegerovou, se zdařilo s Martou Kubišovou!
Ano, jde o písničku *Jaká to nádhera*, kterou napsal italský skladatel Lucio Dalla. Svůj part v našem duetu nazpívala geniálně, jaká to nádhera! Martin hlas zní skvěle a, jak říkám, písničku nahrála úžasně. Hodil se nám i text, jehož autorem je Zdeněk Borovec. Původně ho napsal pro Martu, později ho upravil pro mě. Ty dvě verze jsme tedy mohli sloučit. A celá věc se ohromně povedla. Paní Kubišové velice gratuluji.

Na albu *Melancholie* máte vůbec pozoruhodnou sestavu spoluúčinkujících!

To jsou fakt hvězdy. Dát je dohromady byla ta největší práce, vždyť mají spoustu koncertů, jsou nesmírně vytížené. Vzal jsem si šest týdnů volna, během kterých jsem nepřijímal žádné nabídky, a přizpůsoboval jsem se jejich termínům. A stálo to za to. Že nazpíváme duet s Hankou Zagorovou, s tím se dalo počítat, ale i ona je pořád v jednom kole a nějaký čas jsme hledali studiový termín. Skvělá spolupráce byla i s Evou Urbanovou, Danem Hůlkou, s už zmíněnou Martou Kubišovou i s Luckou Bílou. A Karel Gott natáčel dokonce v den svých narozenin!

S Karlem Gottem a Danielem Hůlkou jste na desku natočili tercet z muzikálu *Notre-Dame de Paris*.

Tenhle muzikál u nás není bohužel příliš známý. Poprvé jsem ho viděl před třinácti lety v Paříži a už jsem uvažoval, že bych z něj nějaká čísla nazpíval. Povedlo se, byla z toho sólovka V katedrále. A teď tedy zmíněný tercet *Belle*. Myslím, že má nádech největšího šlágru téhle desky.

Natáčeli jste jednotlivé písně se zmíněnými kolegy spolu nebo každý svůj part zvlášť a jinde?

Tak i tak. Třeba Lucka Bílá a Karel Gott chtěli, abych byl při jejich natáčení ve studiu. Stejné to bylo s Hankou. Jenom Marta Kubišová natáčela sama, v té době jsem byl v cizině.

Je rozdíl v přístupu ke zpěvu, třeba ve vzájemném přizpůsobování se, při spolupráci se zpěváky populární hudby a operními kolegy?

V zásadě ne. Víte, šanson nemůžete zpívat jako operu. K opernímu stylu jsme se asi nejvíc přiblížili s Evou Urbanovou, když jsme spolu nahrávali duet z *West Side Story*.

Zpíval jste někdy v muzikálu?

Nezpíval. Měl jsem jednu nabídku právě do *West Side Story*, ale nevyšlo to a v žádném jiném muzikálu jsem nikdy nezpíval. Muzikály mám ale moc rád. Mým oblíbeným je *Les Misérables*, i na mojí nové desce zní jedna píseň Jeana Valjeana. Nejkrásnější *Bídníky* svého života jsem viděl ve Vinohradském divadle – s Luckou Bílou, Karlem Černochem, Jiřím Kornem. Tuhle inscenaci jsem viděl snad dvacetkrát. Miluji i muzikál *Notre-Dame de Paris*. Ve Francii měl obrovský úspěch. Zpěváci, kteří v něm zpívali – dneska jsou opravdu slavní. Například Garou – to je dnes hvězda světového formátu.

Blízko máte i k šansonu…

Odjakživa. Obdivuji Hanu Hegerovou; to co u nás nahrála, nemá obdoby. A moc se těším na její retrospektivní trojalbum, které teď vyšlo u Supraphonu. Miluji i francouzský šanson. Vždycky, když jsem byl v Paříži, hledal jsem šansonové desky. Šanson mě oslovuje nádhernými texty; a Francouzi je umějí nádherně interpretovat. V tomhle neměli nikdy konkurenci.

Byla stejně pohodová, jako s kolegy pěvci a zpěváky, i spolupráce s Epoque Orchestra a Kühnovým smíšeným sborem?

Byla. Když to všechno takhle fungovalo třetí týden, až jsem se lekl, jestli se něco neděje. Ale asi to tak mělo být. Zafungovala úžasná profesionalita všech těch, kteří se na desce podíleli od Dana Hádla přes muzikanty až po Supraphon. Všechno bylo perfektně připravené, nevyskytla se jediná hluchá minuta. Hanka říkala, že jsme asi měli od Pánaboha zelenou. Zdá se, že zelená svítí i teď při prodeji alba – mám obrovskou radost, že CD ihned po svém vydání bylo první v hitparádě nejprodávanějších CD a již několik týdnů se stále drží v Top Ten IFPI.

EVA URBANOVÁ CO PRÁVĚ DĚLÁM?

„ Od 1. prosince budu na vánočním koncertním turné s legendárními Alexandrovci a na 21. prosince zvu posluchače na svůj vánoční galakoncert do pražského paláce Žofín. To budou mé letošní hudební dárky. A ptáte-li se, co pro mne samotnou je největším dárkem? Nepochybně je to, když se 24. prosince setkám s lidmi, které mám absolutně nejraději, když vím, že mi nikdo z nich za ten rok neodešel. To je nejkrásnější dárek na světě!“

www.evaurbanova.com

SU 4071-2

SCHOLA GREGORIANA PRAGENSIS

RORÁTNÍ ZPĚVY – NEOPAKOVATELNÉ TRADICE ČESKÉHO ADVENTU

Představte si obraz: Advent, zasněžená krajina českého venkova; ještě je noc, ale okna kostelíka na vršku uprostřed vesnice září do tmy. Věřící se sešli na rorátní mši. Ten obraz je starší než 500 let, ale na českém venkově se s ním setkáte dodnes. Adventní tradice slavení mariánské mše před rozedněním sahá hluboko do středověku. Označení „Roráty“ vzešlo z latinského textu vstupního zpěvu Rorate coeli (Rosu dejte nebesa). Adventní album souboru Schola Gregoriana Pragensis představuje rekonstrukci rorátní mše, jak se rozvíjela od raného středověku až do druhé poloviny 16. století. Vedle gregoriánského chorálu je věnován hlavní prostor typicky českému repertoáru, jednohlasé a především vícehlasé duchovní písni. Nahrávka čerpá z nádherných rukopisů (Kodex Speciálník, Kodex Franus ad.), v nichž se nám dochovalo bohatství tohoto repertoáru. Stěží byste našli povolanější interprety rorátů, než je Schola Gregoriana Pragensis – soubor s dlouhou tradicí, krásnými hlasy a mezinárodním renomé. S rorátními zpěvy přichází Advent, jeho klid a předzvěst tajemství Narození Páně.

Schola Gregoriana Pragensis s repertoárem zaznamenaným na úspěšném CD vyjíždí v prosinci na své další koncertní turné.

ADVENTUS DOMINI – adventní koncerty 2013

01. 12. Příbor, Kostel sv. Valentina
02. 12. Zábřeh na Moravě, Kostel sv. Bartoloměje
03. 12. Znojmo, Kostel Svatého Mikuláše
04. 12. Vsetín, Kostel
05. 12. Nové Město nad Metují, Kostel Nejsvětější Trojice
07. 12. Most, Kostel Nanebevzetí Panny Marie
08. 12. Turnov, Chrám Narození Panny Marie
10. 12. Břeclav, Synagoga
15. 12. Šluknov, Kostel sv. Václava
15. 12. Nový Bor, Kostel Nanebevzetí Panny Marie
16. 12. Písek, Kostel Narození Panny Marie
19. 12. Praha, Pražský Hrad
23. 12. Budyně nad Ohří, Vodní hrad – Zlatý sál

www.gregoriana.cz

Foto © LUKÁŠ PELECH

WOLFGANG SAWALLISCH
PRAŽSKÉ VZPOMÍNKY

Nahrávky, které slavný dirigent pořídil v 70. a 80. letech s Českou filharmonií, vyšly u Supraphonu digitálně remasterované pod názvem „Wolfgang Sawallisch in Prague“ v kompletu pěti CD.

Wolfgang Sawallisch (26. 8. 1923–22. 2. 2013): ve třiceti debutoval u Berlínských filharmoniků, o čtyři roky později v Bayreuthu. Deset let vedl Orchestre de la Suisse Romande, poté dvě desetiletí (1971–92) mnichovskou operu. V době mnichovského angažmá Sawallisch patřil k častým a nejoblíbenějším hostům České filharmonie. Právě vydávaný komplet 5CD „Wolfgang Sawallisch in Prague“ představuje reprezentativní výběr živých snímků vzešlých z této spolupráce. Na Sawallischových pražských programech se – možná překvapivě – opakovaně objevoval Mozart či Beethoven, ale hojně také stěžejní díla české hudby (Smetana, Janáček, Martinů, Kalabis, Eben ad.; Sawallisch pro Supraphon natočil mj. dosud nepřekonané nahrávky Dvořákova Requiem a Stabat mater). Jeho vztah k české hudbě snad nejlépe vystihuje citát z dobové koncertní kritiky: „Vnímá a interpretuje české autory, jako by sám byl odchován jejich řečí.“ Vzácné živé snímky z Českého rozhlasu vyšly u Supraphonu vůbec poprvé u příležitosti nedožitých 90. narozenin dirigenta.

Foto © LENKA HATAŠOVÁ

ASIJSKÉ VÁNOCE **BONI PUERI**

Český chlapecký sbor Boni pueri letos o Vánocích v Čechách neuslyšíte. Dvě koncertní skupiny se totiž vydávají na tradiční asijské turné už v polovině listopadu. Jedna koncertní skupina pod vedením ředitele Boni pueri Pavla Horáka bude v největších sálech Japonska celý advent. Před Štědrým dnem odletí chlapci se sbormistrem Jaroslavem Šlaisem do Jižní Koreje, kde sbor pravidelně koncertuje a vrátí se domů až po vánočních svátcích. V té době druhá koncertní skupina s ředitelem sboru Pavlem Horákem poletí s novým repertoárem na jednu s největších lodí, která popluje o Vánocích kolem japonských ostrovů. Štědrý den prožijí Boni pueri opravdu netradičně.

Foto © LENKA HATAŠOVÁ

K oběma zemím – Japonsku i Jižní Koreji mají Boni pueri blízko, absolvovali tam již přes dvě stě koncertů a tamní publikum je miluje. Letos to v Japonsku bude ještě o něco emotivnější. Ihned po neštěstí v této zemi, kterou před dvěma lety postihla ničivá vlna tsunami, pomáhali kluci z Boni pueri svými nadačními koncerty, které přinesly nejen nemalé finanční prostředky, ale záznamy se pak vysílaly v postižených oblastech v evakuačních centrech, aby daly japonskému lidu na chvíli zapomenout na utrpení a pocítit sounáležitost se zemí, jejíž kulturu Japonci tak milují. Boni pueri navštíví letos i tato postižená místa a budou pro ně koncertovat na živo.

Posluchači mají o vánočních svátcích dvě možnosti – buď za Boni pueri přijet na koncerty do Japonska či Koreje nebo si poslechnout, v klidu domova, nahrávky od vydavatelství Supraphon s *Nejkrásnějšími koledami* nebo multiplatinovou nahrávku k teď vycházejícímu titulu *Bílé Vánoce Lucie Bílé Live v Opeře*, na kterém spolupracovali.

www.bonipueri.cz

SU 3933-2

MUSICA FLOREA
ČAS ADVENTU

Mezi adventními a vánočními tituly Supraphonu byste neměli přehlédnout CD souboru Musica Florea. Obsahuje čtyři adventní a vánoční skladby Jana Dismase Zelenky – *Magnificat in C ZWV 107*, O magnum mysterium – *Moteto pro nativitate ZWV 171*, *Missu Nativitatis Domini, ZWV8* a moteto *Chvalte Boha silného ZWV 165*. Poslední skladba je jedinou známou Zelenkovou kompozicí na český text – překlad *Žalmu 150*; autor tu výtečně charakterizuje zvuk biblických hudebních nástrojů – louten, citer, trub, cimbálů, bubnů a píšťal – prostřednictvím nástrojů svojí doby. Tento snímek by neměl chybět ve sbírce žádného diskofila, který se zajímá o to, co se v současné době u nás děje na poli staré hudby – doplňuje dnes už rozsáhlou mozaiku české zelenkovské diskografie.

www.musicaflorea.cz

SU 4111-2

COLLEGIUM MARIANUM
KRÁSA BAROKNÍCH VÁNOC

Foto © PETRA HAJSKÁ

V bohatém hudebním životě Prahy první poloviny 18. století představovala doba adventní a vánoční svébytnou kapitolu. Specifický repertoár spoluutvářela nejen samotná témata tohoto liturgického období (včetně výrazného prvku mariánské úcty), ale například i vlastní liturgické a hudební formy. V písních i figurální hudbě se tu najednou ozývala vedle latiny i čeština a do hudby pronikaly prvky lidové zbožnosti a kultury. Ty jsou nejslyšitelnější v písních Holana Rovenského s okouzlující poetikou adventní a vánoční doby. Pražské notové archivy však skrývají i celou řadu skladeb sofistikovanějších forem, ať již pocházejí od skladatelů v Praze působících (A. Reichenauer, J. F. Fasch) či jde o díla importovaná (Caldara, opisy skladeb J. D. Zelenky působícího v Drážďanech apod.). Atmosféra očekávání příchodu Spasitele a duch pokoje a radosti jsou společné všem skladbám na úspěšné nahrávce vynikajícího „autentického" souboru Collegium Marianum. A právě radost je tím, co z nahrávky přes muzikologickou a dramaturgicky promyšlenou koncepci vyzařuje a čím tato muzika posluchače obdaří, ať již v adventně-vánočním či kterémkoli jiném čase.

www.collegiummarianum.cz

SU 4002-2

LENKA TORGERSEN CO PRÁVĚ DĚLÁM?

„Pro Supraphon dokončuji pozoruhodné album skladeb komponujících houslových virtuosů z českých zemí 18. století. CD, které vyjde do konce roku u Supraphonu, představí sonáty Františka Bendy, které jsou dochované v dobových opisech. Druhý pól nahrávky pak budou tvořit dosud nepovšimnuté skladby Františka Jiránka a J. A. Gureckého – barokních hudebníků donedávna prakticky neznámých. Na nahrávce spolupracuji s cembalistou Václavem Luksem (mj. také dirigentem světově proslulého souboru Collegium 1704) a s barokním cellistou Liborem Maškem."

SU 4151-2

Foto © IVAN KORC

REDAKCE: Vladan Drvota, Tomáš Pilát, Matouš Vlčinský / grafická úprava: Luděk Turek

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630, e-mail: vladan.drvota@supraphon.cz
www.supraphon.cz • www.supraphon.com • https://www.facebook.com/SupraphonClassics • http://www.youtube.com/supraphon